

МІСЦЕ

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ТРАВЕНЬ 2004 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО 5/160 •

2 стор.

Одеса вітає патріарха.
«Свічадо» освячується.
Іменем Блаженного Зиновія Ковалика.
Травень місяць Божої Матері.

3 стор.

4 стор.

Про церковне підпорядкування
священника Василя Ковпака.
Фінти псевдокомітету.
Дорога любові та страждань.

5 стор.

6 стор.

Любить людей мене навчила мати...
Берегині духовності, берегині сім'ї.
Стояння на молитві.
Дитяча молитва.

7 стор.

8 стор.

Інформація для абітуйєнтів
ЛДС Святого Духа та УКУ.
Кілька питань про Свідків Єгови.

«РІДНА МАТИ МОЯ! ТИ НОЧЕЙ НЕ ДОСПАЛА...»

Вже традиційно щорічно у другу неділю травня в Україні святкується День матері. Для матері, для жінки усе найкраще. Український парламент чоловічими депутатськими пальцями тисне кнопки, голосуючи за прийняття гендерних законів. Особи із цілком нежіночими рисами і формами, вимахуючи транспарантами з написом «Жінки за майбутнє», призбирають політичний капітал. У найвищих владних кабінетах чоловічі руки пришиплюють до жіночих лацканів високі державні нагороди. Усе офіційно, урочисто, ефектно, бо ж таки чудова нагода продемонструвати усьому чесному людові свою турботу про жіночу долю. У цей день в особливий спосіб згадують про самотніх і багатодітних матерів: їм шлють вітальні листівки, обдаровують принизливими продуктовими пакунками, їх вітають на теле- і радіоканалах, для них готують художні виступи, купують букети найкращих квітів, говорять дуже гарні й приємні на слух слова, складають до цього свята вірші і навіть пишуть цілі сценарії.

Та, на жаль, свято дуже скоро закінчується, і жінка, чи то пак, матір знову повертається у реальну дійсність. Матір-вчителька одягає на голову повязку з написом «Голодую!», матір-лікар соромязливо «не помічає» опущеної у її кишеню рукою іншої хворої матері «десятки», молода недосвідчена матір з відчаєм чекає своєї черги лягти на абортційний стіл, у старечому притулку скорчена матір заплаканими очима виглядає сина-бізнесмена, нетвереза матір не реагує на плач малої дитини, десь в далекій Італії українська матір міняє черговий «памперс» чужій дитині...

«Рідна мати моя! Ти ночей не доспала...» Чи тишишь тебе таке свято? Чи потрібне воно тобі лишень один раз у році? Чи не принижує воно твоєї високої материнської гідності? Звичайно, критикувати найлегше. Але ж ми християни, тому й подивімся на цю проблему з позиції християнина. Кожна особа жіночого роду могла бути Богородицею, бо Господній вибір міг впасти на будь-яку дівчину. А те, що Господь обрав Собі за Матір ту єдину, котру сьогодні й зовемо Богородицею, є великим Божим даром для нас, людей, бо у Ній, у Її Богоматеринстві концентрується уся материнська ласка й материнська любов. Як неможливо сьогодні, в часі травневих Марійських Богослужень, величаючи Богородицю, завтра про Неї забути, так неможливо, величаючи сьогодні матір, завтра її занехаяти.

День Матері повинен святкуватися нами кожного дня. Бо ж з неї починається людина, з неї починається народ і людство. Її материнська любов, тепло й багатство душі визначають наш шлях у житті. І те, що ми живемо це завдяки їй. І те, якими ми стали теж її заслуга. Вона бо єдина, неповторна. Вклоняймося низько нашим матерям за те, що були з нами не лише з першого дня нашого життя, а ще й до нашого народження, припадаймо у синівському поцілунку до материнських рук, дякуючи за ту велику неоціненну материнську безкорисливу любов. Шануймо наших дружин, бо ж вони є матерями наших дітей, шануймо наших бабусь, бо вони є матерями наших матерів. Шануймо більшу і кращу частину людства. І хочеться щоб це було щиро, кожного дня, а не театральню, вимушено, як у часі нинішнього свята.

ЛЮБИМО МАТЕРІВ, ЩО НАМ ДАЛИ ЖИТТЯ,
ДОСТОЙНО ОЦІНИМ ВОГОНЬ САМОПОЖЕРТВИ.
ВОНИ МИНУЩІ ТЕЖ, І ЇХ ПЛЕЧЕ СЛАБЕ,
І ЩЕ НИХТО ІЗ НИХ НЕ ВОСКРЕСАВ ІЗ МЕРТВИХ.

ТО Ж КАЯТИСЬ КОЛИСЬ ДАРЕМНИЙ БУДЕ ТРУД,
ВІД ЗАПІЗНІЛИХ СЛІЗ НЕ ЖДИМО, БРАТТЯ, ЧУДА.
ЛЮБИМО МАТЕРІВ, КОЛИ ВОНИ ЩЕ ТУТ,
А НЕ ТОДІ, ЯК ЇХ ІЗ НАМИ ВЖЕ НЕ БУДЕ.

МАРІЯ БАРАНДІЙ

о. Іван Галімурка, редактор

КОРОТКО

ПРЕЗИДЕНТ КОНГРЕГАЦІЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ОСВІТИ ВІДВІДАВ УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

4 травня в Українському Католицькому Університеті у Львові з робочим візитом перебував кардинал Зенон Ґрохольський Президент Конгрегації католицької освіти (Ватикан). Разом із гостем УКУ відвідав Глава УГКЦ Патріарх Любомир (Гузар).

РИМО-КАТОЛИКИ КИЄВА ЗАКЛИКАЮТЬ ПРЕЗИДЕНТА ВИКОНУВАТИ СВОЇ ОБІЦЯНКИ

Українські ЗМІ вже неодноразово повідомляли про те, що храм св. Миколая у Києві буде повернуто столичній католицькій громаді. Саме у цьому Президент Леонід Кучма та мер Києва О. Омельченко запевняли колишнього Апостольського нунція Николу Етеровича перед його відїздом з України. Однак ані єпископ РКЦ в Україні, ані парафіяни досі не отримали жодного документу, який би підтвердив рішення Президента та міської влади про передачу римо-католикам храму.

РОСІЙСЬКА ВЕРСІЯ ВІСНИКА СЛУЖБ І ЦЕРКОВ СХІД-ЗАХІД

ЛЬВІВ-БІРМІНГЕМ Вісник служб і церков Схід-Захід російською мовою (East-West Church and Ministry Report) до цього часу існував лише в англійському варіанті. Російська версія Вісника буде безкоштовною в електронному варіанті. Його англійське видання можна отримати у друкованій або електронній формі за підпискою, повідомили у видавництві Глобальний центр.

XXIV ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ КОНФЕРЕНЦІЇ ЄПІСКОПАТУ РКЦ В УКРАЇНІ

4 травня 2004 року у Львові проходило XXIV пленарне засідання Конференції Єпископату Римо-Католицької Церкви в Україні, головною темою якого стало виховання в духовних семінаріях, повідомив Католицький медіа-центр.

НА КОРДОНІ УКРАЇНИ ЗАТРИМАНО ГРОМАДЯНИНА ІТАЛІЇ З ІКОНАМИ

На пропускному пункті Тиса Закарпатської області українські прикордонники затримали громадянина Італії, якого підозрюють в незаконному вивозі з України 8 старовинних ікон, повідомила агенція ForUm.

НА РЕМОНТ ЛАВРИ ВИДІЛИЛИ 2 МЛН. ГРН.

Кабінет Міністрів України виділив Міністерству культури та мистецтв 2 млн. гривень для проведення ремонтно-реставраційних і аварійно-відновлювальних робіт в Києво-Печерській Лаврі, сказано в розпорядженні Кабміну від 28 квітня.

ПЦ КП ВІДСУДИЛА В УПЦ (МП) СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ ХРАМ У ПОЛТАВІ

Полтавський Жовтневий районний суд після двохрічного конфлікту між УПЦ КП та УПЦ (МП) задовольнив позов УПЦ КП і визначив належність їй Свято-Миколаївського храму. Про це йдеться у рішенні суду, повідомила 30 квітня агенція Подробности.

МЕТОДИСТИ В ОДЕСІ ВІДКРИЮТЬ БІБЛІЙНИЙ КОЛЕДЖ

На початку травня відбувався триденний візит до Одеси представників у Євразії Генеральної Ради Всесвітніх місій Об'єднаної Методистської Церкви (США) Теренс Ербеле та Ев Ербеле. 2 травня вони взяли участь у Богослужінні в методистському храмі «Святий шлях» в Одесі.

risu.org.ua.

ОДЕСА ВІТАЛА ПАТРІАРХА

Протягом 23-27 квітня Блаженніший Любомир (Гузар) здійснював пастирський візит до Одеси. Розпочався цей візит із теплового привітання Преосвященного владика Василя Івасюка, екзарха Одесько-Кримського, та священників екзархату на межі Одеської області біля річки Південний Буг.

В часі свого візиту Патріарх освятив хрест та наріжний камінь під будівництво нового храму в м. Южний, відвідав недільну школу, притулок для дітей вулиці, парохію с. Агафіївка, а також селезіянський центр ім. Дон Боска. Найважливішою подією пастирських відвідин була Архиєрейська св. Літур-

гія, яку в катедральному храмі Успіння Пресвятої Богородиці з Блаженнішим Любомиром співслужили ординарій Одесько-Сімферопольської дієцезії РКЦ єпископ Броніслав Бернадський, єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівський Василь Семенюк та екзарх Одесько-Кримський владика Василь Івасюк зі священниками.

На Богослужінні були присутніми також єпископ Одеський і Балтський Паїсій УПЦ КП, єпископ Лютеранської Церкви Ратц та пастор Методистської Церкви Петро Мартянов, а також представники місцевої влади – керуючий у справах релігій Одеської обласної адміністрації Анатолій

Сенчук та його заступник.

Після Архиєрейської св. Літургії Блаженнішого Любомира вітали представники місцевої влади, миряни УПЦ КП з Одеси, українські греко-католики з Молдови та миряни УГКЦ з Одеси і Херсона.

Візит Блаженнішого до Одеси продовжився запланованими зустрічами в Одеській обласній та міській адміністраціях, а також в управлінні портом м. Одеси, спілкуванням з мирянами та відвідинами парафій УГКЦ за межами м. Одеси.

Марія КРИЖАНІВСЬКА,
прес-секретар

Одесько-Кримського екзархату

«СВІЧАДО» ОСВЯЧУЄТЬСЯ

4 травня 2004 року Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Любомир кардинал Гузар освятив нові приміщення видавництва «Свічадо», яке перебуває у стані постійного розвитку та вдосконалення.

У своїй проповіді Блаженніший Любомир, звертаючи увагу присутніх на псалми, які учасники разом промовляли під час освячення, наголосив на трьох важливих моментах: потребі Божого благословення для кожної людської справи, на тому, що заporукою такого благословення є мирне співжиття і що той, хто чинить Божу справу, живе з Богом і вже втішається цим благословенням. Ці моменти, які виділив Глава УГКЦ, неабияк стосуються працівників видавництва «Свічадо», які прагнуть Божого благословення, які живуть і працюють у повній єдності та одностайності та чинять Боже діло.

Після чину освячення відбулася

зустріч Блаженнішого Любомира з працівниками видавництва. Під час розмови Глава УГКЦ наголосив на потребі організації у всіх обласних містах України інформаційних центрів, у яких можна було б отримати відомості про Українську

Греко-Католицьку Церкву, а також придбати відповідну релігійну літературу. На зустрічі йшлося також про велике значення літургійної літератури, богословських есе, релігійних книжок і журналів для дітей.

ІМЕНЕМ БЛАЖЕННОГО ЗИНОВІЯ КОВАЛИКА

Нещодавно на вул. Хуторівка у Львові відбулося освячення і закладення наріжного каменя під будову майбутнього монастирського дому Отців Редемптористів, який займе своє місце в архітектурному комплексі Львівської духовної семінарії поряд із філософсько-богословським факультетом Українського католицького університету. Цей історичний акт здійснили Преосвященний владика Ігор Возьняк, єпископ-помічник Львівський, та численне духовенство. Дім буде названо іменем блаженного свя-

щенномученика Зиновія Ковалика, отця-редемпториста, якого енкаведисти розіп'яли в 1941 році.

Під час освячення владика Ігор, згідно із приписом літургійних книг, заклав у будову перші три камені та окропив їх свяченою водою. У своєму слові він, спираючись на приклад спорудження приміщення для філософсько-богословського факультету УКУ, висловив припущення, що монастирський будинок буде зведено досить швидко. Владика наголосив, що головним завданням цього дому буде пра-

ця над спасінням людських душ. Саме для досягнення цієї мети і розпочато будівництво нового монастиря.

Відтак до присутніх звернувся отець протоігумен отців-редемптористів Михайло Волошин. Він подякував усім, хто своїми молитвами, фізичною працею, жертвами прилучився до згаданої події. Особливі слова подяки о. Михайло висловив на адресу о. д-ра Богдана Праха, ректора Львівської духовної семінарії, якого назвав головним промотором будівництва цілого духовного комплексу.

Після освячення владика Ігор та гості оглянули будівництво нових корпусів духовної семінарії, які зводяться неподалік майбутнього монастирського дому. Ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа о. д-р Богдан Прах розповів присутнім про процес зведення церкви та семінарського будинку, показав приміщення, де незабаром розмістяться лекційні зали, їдальня, ректорат, спортзал тощо.

Сторінку підготував о. Ігор
ЯЦІВ,
прес-секретар Глави УГКЦ

ТУТ ВОЗНЕСЕТЬСЯ БОЖИЙ ХРАМ

До каплиці Зіслання Святого Духа, що збудована у мальовничому парку по вул. Зелений, 106, з самого ранку у неділю 25 квітня вервичками тягнулися жителі як ближніх, так і навколишніх вулиць, а церковні дзвони розливали радість по цілій околиці. На запрошення пароха о. Володимира Біляєва сюди завітав Протосинкел Львівської Архиепархії Преосвященний Владика Ігор Возняк, щоб закласти у фундамент майбутнього храму наріжний камінь, освячений Владикою Глібом Лончиною 28 липня 2002 року. Від імені парохіян високого гостя хлібом-сіллю тепло вітали члени товариства «Діти Марії», одягнені в національні костюми. При вході до каплиці Кир Ігоря щирозадушно привітав парох, запрошуючи Владика занести свої молитви перед Престіп Всевишнього. В Архиерейській св. Літургії Владика Ігорю співслужили о. парох Володимир Біляєв, о. сотрудник Олег Зубик, о. Ярослав Біляєв та о. Богдан Гнатів. Службу Божу супроводжував парохіальний моло-діжний хор під керівництвом п. Люби Костючок.

виголосив многоліття, уділив своє архієрейське благословення, побажавши усім миру, спокою та добра. Заключним і найвеличчішим акордом урочистостей стало закладення вже посвяченого каменя в фундамент майбутньої святині (автор проекту Іван Коваленко), а точніше цілого храмового комплексу з актовим залом, бібліо-текою, компютерним класом та парохіальною порадуною тощо.

Вірні розходились по домівках, несучи у серці слова життя вічного.

Ні похмуре небо, ні дрібний дощик не могли затьмарити щастя, яке виблискувало сотнями сонячних усмішок на устах парохіян. Християнські душі переповнились радістю і почуттям безмежної вдячності Богові за сьогоднішнє парохіальне свято.

Марія РАТИЧ,
парохіянка храму Зіслання
Святого Духа

Після Богослужіння Преосвященний Владика звернувся до присутніх з привітальним словом,

ТРАВЕНЬ МІСЯЦЬ БОЖОЇ МАТЕРІ

До найкращих відправ на славу Цариці мая належать травневі Богослужіння, звані «маївками». Початок цих відправ треба шукати в золотих книгах Сходу, у візантійському обряді. Їх уклали святі Отці Східної Церкви, які були великими поклонниками Пречистої, і тому в ці Марійські відправи вклали глибокий зміст та створили прекрасні гимни. Усе це багатство сивої давнини, разом із побожністю до Пречистої Діви, вони залишили Церкві та передали нашому народові.

На жаль, ці дорогоцінні надбання на рідних землях майже знищив безбожний комунізм. Затихли-заніміли маївки, пісні. І хоч кожного року відроджувалась відвічна пісня пробудженої природи під час місяця травня, але зі страху перед безбожницькою владою мертва тиша царювала довкола зруйнованих церков. І довгі роки пісню слави Цариці мая співали хвилі шумних потоків та весняні квіти. Крадькома вплітались у весняний спів природи також молитви з катакомбної Церкви тих людей, які вірили, що без заступництва Марії та Її доброї руки людина була б безпомічною у Всесвіті.

Нині найтяжчі роки нашої страждальної Церкви позаду. Безбожницький комунізм, який спустошив духовні та моральні цінності нашого народу, за Божою поміччю самозліквідувався. Тому сьогодні, у вільній Україні, піднесімо наші очі і серця до нашої Небесної Цариці, яка ніколи не покидала нашого народу, а разом з ним плакала й продовжує плакати над його долею.

Ідімо всі на травневі відправи почитання Пречистої в наших відновлених храмах. Віддаймо під Її Покров наші родини і просімо, щоб Вона прийняла наші молитви за мир, братню любов, щастя та кращу долю для нашого народу.

Ольга ПАВЛЮК

Христос Воскрес і ця радість Воскресіння проглядається у всьому, і найперше у природі, котра також оживає до нового життя. Весняний місяць травень, як найгарніший місяць весни, присвячений Матері Божій Пресвятій Богородиці. Божа краса у всьому цвіт садів, зелень трав, море пречудових квітів, щибіт птаства, спів у гаїх солов'їв... Від ранньої зорі до темної ночі жайворонки у полі веселять трудівників. Все це спомини шкільних років, і чомусь вони найдорожчі.

Найбільшою радістю для нас, дітвори, було плетіння вінків із зібраних нами квітів. З цими вінками квітів поспішали ми до церкви, де щодня відправлявся Молебень до Богородиці. Після Молебня ішли ми з квітами в Ринок, де знаходилась фігура Матері Божої. Там, склавши ці квіти, ми співали прекрасні пісні в Її честь. Часто ходили ми на роздоріжжя, де була мурована капличка, присвячена Пресвятій Богородиці, яку ми також прикрашали квітами й величали своїми співами. Все це приносило нам велику радість і задоволення, бо ми вірили, що Пресвята Богородиця це наша дорога до Неба і заступниця перед Всевишнім, а, крім того надія на спасіння душі.

Після закінчення школи почалася війна і наші надії почали сповнюватись Мати Божа нас охороняла. Над головою розривались безперестанку бомби, цілими днями гуділи літаки здавалося, що настав кінець світу. Не було сили ані говорити, ані молитися. Лиш губи самі шепотіли: Пресвята Богородице, спаси нас. Очевидно, що ця скромна молитовка була вислухана, бо не один раз були ми вирятувані із нещастя.

Багато маємо пам'яток і знаків присутності серед нас Матері Божої: Почаїв, Зарваниця, Гошів, Грушів, Люрд, Фатіма... Тож молимося і просім у Богородиці, щоб і надалі берегла нас від нещастя та бід, щоб випросила у Свого Сина кращу долю для української Церкви і нашого Народу.

Теодія КОЗАК

КОРОТКО

ПАПА ЗАКЛИКАВ ДО ЄДНОСТІ ВСІХ ХРИСТІЯН ЗАХОДУ І СХОДУ

Звертаючись до вірних з традиційною недільною проповіддю на площі Святого Петра у Ватикані, Святіший отець підкреслив, що розширення ЄС не може обмежуватися лише рішенням економічних і політичних проблем.

ГРУЗИНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА ЗАКЛИКАЄ ТБІЛІСІ ТА БАТУМІ ДО МИРНОГО ДІАЛОГУ

Архієпископ Батумський Димитрій заявив, що Церква закликає сторони до миру, а центральне керівництво країни та і владу Аджарії прийняти до уваги цей заклик.

СТРІМКИЙ ЗРІСТ АНТИІСЛАМСЬКИХ НАСТРОЇВ У США

Згідно доповіді, дослідницького центру Ради з американо-ісламських відносин, у 2003 році в США зареєстровано більш як одну тисячу випадків неприязного відношення до осіб, які визнають іслам починаючи від дискримінації під час прийому на роботу до фізичного насилля.

У НІГЕРІЇ ПІД ЧАС МІЖРЕЛІГІЙНИХ СУТИЧОК ЗАГИНУЛО НЕ МЕНШЕ ЯК 67 ОСІБ

Сутички виникли між християнськими і мусульманськими племенами. Число жертв міжрелігійної ворожнечі за останніх три місяці кривавих сутичок досягло 410 осіб.

ВАНДАЛИ НА ЦВИНТАРЯХ У ФРАНЦІЇ

Приблизно на двох десятках надгробків католицького цвинтаря вандали намалювали свастику червоною фарбою. Два дні перед тим, також на сході Франції, на околицях міста Кольмар, розташованого неподалік від кордонів з Німеччиною, було спалювано жидівський цвинтар Там від рук вандалів постраждало близько 130 надгробків.

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ЛУКИ НА ЧУКОТСЬКІЙ МОВІ.

Повний текст на мові п'ятнадцятитисячного корінного населення Чукотки підготовлено Інститутом перекладу Святого Письма. До цього часу Інститутом на чукотській мові було видано невеличку книжку уривків з Євангелії від Луки, що вийшла у 1995 році.

У ФРАНЦІЇ ЗАТРИМАНО ІМАМА, ЯКОГО ПІДОЗРЮЮТЬ У РЕЛІГІЙНОМУ ЕКСТРЕМІЗМІ

Мідхат Гулер, імам однієї з паризьких мечетей і голова Ісламської асоціації Франції, був затриманий за підозрою в причетності до діяльності «турецького екстремістського руху, за насилля й тероризм».

ПРОТЕСТАНТИ НІДЕРЛАНДІВ ОБ'ЄДНАЛИСЯ

Існуючі в Нідерландах протягом сотень років розрізнені протестантські церкви, об'єднались в протестантську Церкву Нідерландів, яка включила в себе два з половиною мільйони вірних. Переговори за об'єднання Церков у Нідерландах тривали 40 років.

САУДІВСЬКІ БОГОСЛОВИ ЗАБОРОНИЛИ «ФАБРИКУ ЗІРОК»

Своє рішення саудівська релігійна влада мотивує тим, що в програмі, яку транслює ліванський супутниковий канал LBC, не робиться різниці між юнаками та дівчатами, котрі живуть під одним дахом, і в спілкуванні між ними відсутні бар'єри.

ПРО ЦЕРКОВНЕ ПІДПОРЯДКУВАННЯ СВЯЩЕНИКА ВАСИЛЯ КОВПАКА

Митрофорний протоієрей
Михайло ДИМИД

Василь Ковпак народився 11 січня 1967 року у с. Бірки Яворівського р-ну Львівської обл. Хіротонізований на ієрея 3 грудня 1989 року владикою Софроном (Дмитерком) в стані цілібату. Навчався в Івано-Франківському Теологічно-Катехитичному Духовному Інституті (1992-93 рр.). Душпастирське служіння виконував як адміністратор храму Пресв. Євхаристії у м. Львів-Рясне II (до 23 липня 2001 р.), храму святих Петра і Павла м. Львів-Рясне (від 21 травня 1993 р. до 9 лютого 2004 р.) і як адміністратор храму Вознесіння Господнього в смт. Івано-Франкове Яворівського р-ну (від 20 квітня 1992 р. до 9 лютого 2004 р.). Був протопресвітером Залізничного протопресвітерату м. Львова (від 4 січня 1995 р. до 23 квітня 1998 р.).

Перша удокументована догана, підписана Владикою-помічником Любомиром (Гузаром), датується 26 грудня 1999 року і звучить так: «за протизаконне відправлення Богослужень на терені чужої парохії у чужій єпархії смт. Богородчани Івано-Франківської єпархії та за виголошення проповіді, яка спричинила до підбурення вірних, до відчуження від їхнього Владика». На це 30 грудня 1999 року слідує «Визнання Віри і присяга», де свящ. Василь Ковпак своїм підписом засвідчує: «Присягаю послух Святішому Вселенському Архиєреєві Івану Павлові II Папі Римському і Блаженнішому Патріархові і Митрополитові Мирославу Івану і їх наступникам», а також «...і не буду переселюватися на іншу парохію чи до іншої єпархії без пастирського на це благословення».

Наприкінці 2001 року, з нагоди 35-ліття уродин свящ. Василя Ковпака, група людей звернулася до Патріарха Любомира, просячи надати йому «гідність отця-пароха нашої церкви» мотивуючи це тим, що «неможливо опустити той період його життя, коли він, маючи 14-ть років (1980-1989 рр.), знайшов свою стежину до переслідуваної, гнаної, стражденної катакомбної Греко-Католицької Церкви, де формувался як май-бутній священник, упродовж 9-ти років під опікою Владика Дмитерка, Єпископа Якова Тимчука, о. Макарія Греня і разом з ними, наражаючись на повсякденну небезпеку (Богослужіння відправлялись здебільшого вночі), стояв біля колиски її відродження, легалізації в умовах панування воєнничої атеїстично-більшовицької влади й Московського Патріархату».

Натомість свідчення очевидців підпільного періоду і виходу на волю УГКЦ звучали дещо по-іншому, про що тут наведемо два епізоди.

Повернувшись із військової служби 1987 року, в рік великих суспільних перемін, Василь Ковпак ходив до православного храму Різдва Пресвятої Богородиці в Брюховичах. Він мав намір поступати до Ленінградської семінарії Російської Православної Церкви, до якої його готував священник Ярослав Ошудляк. В храмі він помагав панові Курці, місцевому дякові, про що можуть засвідчити мешканці Брюхович і Бірок, які в той час становили одну парохію. Згодом Василь Ковпак стає активним прихожанином Львівської Римо-Католицької катедри, де любить голосно співати у перших рядах під балдахіном.

Коли Василь Ковпак ще не був священником і коли розпочалися відправи святих Літурій перед храмом Кармелітів босих (нині св. Архистратига

Михайла), на очах багаточисельної громади вірних він насильно відпихав від престолу ісповідника віри, людину, яка цілий період переслідування зазнала гонін і тортур, світлої пам'яті ієромонаха Євстахія (Смаля) ЧНІ, на що чернець-редемпторист, якого на це Богослуження поблагословив архієпископ Володимир (Стернюк), покірно заплакав і відійшов, нічого не сказавши.

Треба зазначити, що брак студій і молодий вік на момент хіротонії 23 роки не додав стабільності священнику: він ввійшов до третього Чину святого Василя Великого, де й вибрав собі імя Венедикт, був його провідником, а потім звідти виключений.

На фото: левеврист Бернар Тісіє де Малере «хіротонізує» Володимира Вознюка «семінариста»-ковпаківської «семінарії».

Так що в кінцевому результаті на звернення групи вірних про підвищення свого душпастиря 31 грудня 2001 року на адресу свящ. Василя Ковпака прийшла наступна відповідь від Управління Львівської Архиепархії:

«Прохання вірних буде взяте під увагу, якщо Ви: 1). Напишете зречення з уряду адміністратора Церкви Вознесіння Господнього в смт. Івано-Франкове; 2). Перестанете запрошувати священників з інших Єпархій, які публічно оскаржують тих душпастирів і вірних, які моляться українською мовою; 3). Якщо Ви особисто будете відправляти Богослуження, включно з Літурією, у себе на парохії як українською, так і старословянською мовою, об'єднуючи в такий спосіб усіх вірних своєї парохії».

Наступні дві догани з'являються 5 березня 2003 року. А 3 листопада 2003 року відбувається остатня із декількох попереджувальних розмов свящ. Василя Ковпака із його Блаженством Патріархом Любомиром.

У міжчасі, без благословення і явно проти висловленої позиції свого єпископа, за ініціативи свящ. Василя Ковпака з'являються на світ такі твори: «Священниче братство святого священномученика Йосафата», «Семінарія», «Монастир збунтованих черниць», журнал «Дзвін з Фатіми», книга «Переслідувана традиція». Все це відбувається за «благословенням» колишнього римо-католицького священника Бернарда Фельє, який тут представляється як «католицький і традиційний єпископ».

9 лютого 2004 року Блаженіший Патріарх Любомир оголосив журналістам, що священник Василь Ковпак добровільно вийшов із Української Греко-Католицької Церкви. Це повідомлення не було доручене свящ. В. Ковпаку, оскільки в УГКЦ немає практики видавати документів людям, які

добровільно відійшли від своєї Церкви до інших релігійних громад. Йшлося тільки про ствердження сумного факту і констатування нових обставин.

Після цього повідомлення в пресі слідувало твердження організатора і провідника руху «лефевристів» в Україні свящ. Василя Ковпака, що він не залишав Української Греко-Католицької Церкви, що його «переслідують» задля традиції і що він далі є підвладний Патріархові Любомиру.

Для елементарного спростування таких заяв подаємо до відома священників та вірних Львівської Архиепархії, а також інших зацікавлених осіб доброї волі, деякі фотографії із щомісячника «Regina Coeli» («Цариця Неба»), № 146 за лютий 2004 року, що виходить в Канзас Сіті у США.

Журнал «Regina Coeli» є журналом американського округу Товариства Пія Х і його можна прочитати в повному об'ємі на світовій мережі Інтернет за адресою: www.sspix.org/RCRpdfs/2004_rcrs/february_2004_rcr.pdf «Товариство Пія Х» це «релігійна конфесія» під керівництвом чотирьох людей Бернара Фельє, Бернара Тісіє де Малере, Річарда Віліансона та Альфонса де Галаррета, які себе називають католицькими єпископами. Ці колишні священники Римо-Католицької Церкви були покарані Римським Апостольським Престолом великою екскомунією 12 липня 1988 року. Велика екскомуніка це анатема (тобто виключення із сопричастя), яка забороняє служити, а також приймати Святі Таїнства. В разі смерті без прилюдного покаяння є заборона на церковний похорон.

Оскільки ці четверо одягаються в ризи, видають себе за католицьких єпископів і творять нові так звані «цер-

На фото: священнодіяння без єпископського благословення чинить «новоієрей» Володимир Вознюк.

ковні» та «католицькі» громади, то вони є схизматиками. Їхня тактика полягає в тому, що вони вишукують людей, які з різних причин терпіли від недостатньої уваги і любові до себе від своїх душпастирів у Католицькій Церкві й несуть в своєму серці рану, щоб через зовнішні ефекти і через обман притягнути їх до іншого пастиря, який взагалі не належить до Церкви.

Крім свого американського округу, Товариство Пія Х має й український півокруг, який зорганізував колишній греко-католицький священник Василь Ковпак під назвою «Священниче Братство святого священномученика Йо-

сафата». Цей український півокруг підпорядковується польському центру біля Варшави під проводом колишнього римо-католицького священника Стегліна. Головний осередок керування округами знаходиться в Еконі у Швейцарії.

Пропонуємо вашій увазі фотографії із щомісячника «Regina Coeli» (№ 146), які засвідчують, як священники, які зараз «служать» в УГКЦ, беруть літурічну та іншу участь в зустрічах із Бернаром Тісіє де Малере єпископом єретичного Товариства. Що найстрашніше ми бачимо, як колишній римо-католицький священник, нині екскомунікований, діє як єпископ і в Польщі «хіротонізує» українця Володимира Вознюка. Згодом вже на основі фотографії, що знаходиться в архіві Львівської Архиепархії УГКЦ, бачимо, як цей «новоієрей» з'являється в Україні і діє вже не як римо-католик, а як священник УГКЦ. На свідостві про Хрищення та Миропомазання дитини парохіян храму Пресвятої Євхаристії у Львові-Рясне II написано: «Хрещення та Миропомазання здійснено в храмі пр. Євхаристії. Таїнство здійснив о. Володимир Вознюк. День ангела 10.01.2004 р. Б.». Свідоство видане без підпису і печатки, з неправдивим твердженням, що Хрищення відбулося в храмі, коли воно було здійснене вдома.

Запитаємо чи це сталося із канонічного дозволу Патріарха Любомира або іншого єпископа УГКЦ? Чи це сталося після проходження відповідних оздоровлюючих практик щодо важності Святих Таїнств і щодо правдивості святої Віри? Ні, не було такого! Ніякий єпископ УГКЦ не благословив таку практику. Ну, а як можна тоді людині із іншої «релігії» чи «обряду» ставати і священнодіяти в УГКЦ без благословення правлячого єпископа? Хто такий обман УГКЦ і її вірних зорганізував?

Оскільки за інформаціями «Regina Coeli», «головним настоятелем» Товариства є Василь Ковпак, а одним із членів є Володимир Вознюк, то у тому випадку логічним висновком є, що Василь Ковпак вирішив про свячення чоловіка не у своїй традиції, не у своїй літурійній мові, не в своїй країні, не серед свого народу, не під проводом рідного єпископа УГКЦ. Навпаки, організатор вирішив, проти всякої як церковної, так і патріотично-національної логіки, щоб таке важливе церковне таїнственне дійство, як поява нового священика, сталося підпільно у Віноні (Польща) 27 листопада 2003 року у римо-католицькому обряді.

Але корінь проблеми сягає ще глибше, бо справа не тільки в одному свяченні, хоч і це вже є страшна подія у житті Церкви. Справа навіть не в тому, що колишній священник УГКЦ Василь Ковпак, йдучи проти канонів, заснував семінарію чи братство для людей, яких він обманом відтягнув від УГКЦ. Найстрашніше те, що він визнав де-факто як батька і святителя для своїх послідовників чужу людину, без єпископської хіротонії в Католицькій Церкві, яку тут, на землі, провадить Римський Архиєрей Іван-Павло II.

Це явне пльондрування своєї традиції. Це ламання всякого підпорядкування Патріархові Любомирові. Це вияв погорди супроти сопричастя із Римським Архиєреєм. Це значний підрив авторитету Української Греко-Католицької Церкви та світлх представників її підпільного періоду.

ЛЮБИТЬ ЛЮДЕЙ МЕНЕ НАВЧИЛА МАТИ...

«Люби свого ближнього, як себе самого», вчить Святе Письмо. І кожна християнська родина повинна виховувати дітей на основі вчення Біблії.

Моя мати завжди прищеплювала мені любов до Бога, до Церкви, до Батьківщини, до людей. Казав бо Христос: «Хто любить найменшого з братів Моїх, той любить Мене». Ці слова я ношу в своєму серці і часто згадую їх, особливо тоді, коли бачу малих замурзаних циганчат, які випрошують гроші у трамваях, автобусах. Прикро дивитись, як ці діти стають навколішки на брудну долівку і моляться за нас, співають релігійні пісні. «Щиро це чи ні не нам судити, каже моя мама, але якщо маєш щось, поділися з ними: вони бідніші за нас. Лише Бог нам суддя». Витягаю з кишень копійки і кладу на брудну долоньку циганчати. Воно ж дивиться на мене цікавими очима, в яких немає ні краплі любові до людей, і мені стає сумно та важко на серці. «Не шкодує кілька копійок для цих дітей, повторює мама, вони ж, мабуть, голодні». А я пригадую собі обов'язки християнина, один з яких говорить, що голодного потрібно нагодувати.

За рогом вулиці стоять три сліпі жінки і співають. В руках у них картонна коробочка, в якій лежать всього п'ять-десять копійок. «Поділися з ними, дитино, обізвалась моя матуся, вони втратили в своєму житті дуже багато можливості насолоджуватись красою світу. Навіть якщо не маєш при собі грошей, підійди, поговори з ними, бо добре слово приносить часом більше утіхи і радості, аніж матеріальні цінності».

Трішки далі сидять троє калік і жінка з хворою дитиною просять гроші на операцію. «Подай і їм, доню, це все вбогі бідні люди». Тут я не витримую і кажу: «Мамо! Якщо ми з усіма ділитимемось, то чи не залишимося самі ні з чим і через деякий час проситимемо на вулиці так, як і вони?» «Не шкодує того, що даєш! І поділись тим, що маєш! Лагідно відповіла мати. Те, що ти даєш від щирого серця, віддається тобі сторицею. А в Біблії сказано, що нагорода за добрі діла на небі». Я засоромлено йшла поруч і не сміла мовити більше ні слова. Господь вчив любити своїх ближніх, а я забула Його заповідь...

«Мамо, а що ж буде із дітьми з інтернату? Як бути з ними?» «Доню, вони найбільше потребують нашої любові, адже потерпають від відсутності ласки батьків, які або померли, або просто залишили їх. Ще, дівчинко моя, є будинок престарілих, куди потрапляють старші люди, які страждають від різних недуг або покинуті своїми власними дітьми. Ти повинна знайти місце в своєму серці і для них. Памятай кожна людина створена на образ і подобу Божу, і ніхто не має права зверхньо ставитись до інших. Перед Небесним Отцем ми всі рівні, а, отже, повинні свою любов ділити порівну на всіх. «Будьте досконалі, як Отець ваш Небесний є досконалий», вчив Христос. Памятаєш? Отож тобі, дитино, моя наука поважати і любити всіх людей. Немає значення, чи багата ця людина, чи бідна, велика чи мала, розумна чи не дуже». «А вбивці, злочинці, розбійники? Хіба вони заслуговують на любов, мамо?» знову запитує я. «Так, дочко. Бо Христос не проклинав тих, що розіп'яли Його Він молився за вбивць і зрадників: «Отче, прости їм, бо не відають, що роблять». І ще раз кажу тобі, дитино: Бог всім суддя».

Я поцілувала маму в щоку, і ми пішли далі, усміхаючись людям. Справді, потрібно мати велике серце, щоб любити всіх.

Ірина КОБЕВКО

БЕРЕГИНИ ДУХОВНОСТІ, БЕРЕГИНИ СІМ'Ї

Ще на початку минулого століття відомий художник Амвросій Ждаха висловив слушну думку: «Нам ще належить виховати українку-матір, бо саме від неї дуже багато залежатиме, яких людей матиме Україна завтра». Ці побажання є досить актуальними і сьогодні. Адже чимало наших жінок виховують дітей без подружжя, без християнської моралі. А тепер на них звалилося ще одне лихо – безробіття. Тож, залишаючи своїх дітей напризволяще, вони їдуть в заморські країни доглядати і бавити чужих дітей.

Виховати ж дитину – це не тільки нагодувати її й одягнути. Треба ще й подбати про її освіту, заробити в її душу зерна духовності, щоб вона зросла культурною, освіченою, національно свідомою, віруючою, а не безбатченком, не перекотиполем... Але чи кожна українська мати сьогодні спроможна на це? Тут потрібна ціла програма для удосконалення системи сімейного виховання, підвищення культурного й освітнього рівня молоді, зокрема, дівчат, молодих жінок. Важливу роль у вихованні повинна відігравати не лише держава, але й Церква – через катехизацію, навчання християнської етики. На жаль, протягом століть і, зокрема, за радянських часів в Україні тривало нищення національної свідомості й куль-

тивувалося презирство до української мови, культури, звичаїв, принижувалася роль жінки у сім'ї.

Децо менше такого становища зазнала Західна Україна, точніше – Галичина. При всьому тому, що Галичина входила до Австро-Угорщини на правах колонії, її становище не можна було порівняти зі становищем Східної України у складі Російської імперії, де культивувалося презирство до української мови, національної української культури, не кажучи вже про духовність. Українська мова була витіснена з міст, а залишалася тільки по селах. Навіть у столиці України – Києві – рідко можна було почути українську мову. Зрештою, й тепер там більшість населення розмовляє на «общепонятном язике». Все це не сприяло вкоріненню національної свідомості в родини: у них панували безбожність, аморальність і безкультур'я. Церква теж була майже повністю денационалізована, ставши знаряддям русифікації і повної втрати національної свідомості, релігійного виховання у сім'ї.

Ми знаємо, що певний специфічний матриархат панував у нас, на Галичині. Подружжя не знало якогось рабського підпорядкування главі сім'ї, у родині був звичайний розподіл обов'язків, і головним з них був обов'язок

жінки виховання дітей, піднесений до рангу великої праці. Крім цього, жінка іще завжди вважалася й хоронителькою домашнього вогнища. Тому національну свідомість, віру в Бога, загальну культуру завжди в основному передавала мати. Як правило, всією сім'єю щонеділі йшли до церкви, всією сім'єю відзначали релігійні празники. Згадаймо Галицький союз українських жінок, який у 1939 році був ліквідований і лише недавно офіційно відновлений під назвою Союз українок. Цей Союз був покликаний служінню і збереженню духовності у сім'ї, національної свідомості й громадської активності українських жінок. Це був перший крок на шляху відродження отієї нашої жінки як хоронительки і виховательки завтрашніх громадян України.

Духовне здоров'я суспільства залежатиме насамперед від того, наскільки жінка буде духовно зріла, як вона зможе все це передати своїм дітям. Жінка – це провідник духовності в суспільстві, це – березина сімейного вогнища. І про це ніколи не слід забувати. Тим паче, що 2003-й рік Церквою було проголошено Роком родини.

Романія ДАНИЛЮК,
член Національної спілки журналістів України, член парламентської ради храму Вознесіння Господнього у Львові.

«ЗБУДИТЬСЯ ВОЛЯ ІЗ СНА...»

(Слово про дочку священника)

Весняної днини подружки із Союзу українок та Спілки політ'язнів готувалися привітати унікальну декламаторку Наталію Попович із її 98-літтям. Не судилося – грудневої скорботної днини велелюдна процесія провела устеленою квітами зоряною дорогою на Янівський цвинтар покликану у Вічність людину, яка творила нашим замученим душам величний заповіт Христової Любові – добро. Прощалися з подругою могили її ровесників – січових стрільців, воїнів УГА; прощалися гори Карпати, Крути і Зелений Клин... Прощалася Україна. Промовляли в'язні-побратими і подружки. Прозою і поетичними рядками. «О, яке то було щастя – відчутти в устах великої Проповідниці Україну Мазепи, Україну Шевченка, відчутти дух незборимої нації», – лунало з уст співвітчизників...

Холодний зимовий вітер нагадав присутнім жажливі умови заслання – табори і тюрми Красноярського краю, які, однак, не зламали духу української Жінки. У вільний від каторжної роботи час пані Наталія організовувала концерти, вчила молодь не забувати рідну мову – у вірі й надії навчала колядок і гаївок, Господньої молитви...

Народжена у краю Роксолани-Насті Лісовської, вихована на засадах духу священничої родини, Наталія Попович барвінковою щирістю прийняла Волю Божу – печать Любові і терпіння, яку гідно пронесла тернистою дорогою життя. Без користі і слави, у тиші вірності жіночого серця, у глибині кришталевого сумління.

У пам'яті живих промайнуло життя покійної, яке плывло бурхливою рікою живого слова України. Олександр Олесь визнав її найкращим інтерпретатором у царині духовного декламаторства; вона мала щастя спілкуватися з Папою Пієм XII, єпископом Никитою Будкою, Оленою Телігою, Дмитром Донцовим, Юрієм Липою, Богданом та Левком Лепкими, співала в хорі «Боян» під орудою Станіслава Людкевича.

По довгих роках «вавилонської неволі» оновленим життям заспівала душа України устами вже немолодої роками жінки (див. II Кор. 3, 17). Преса й радіо нашої держави буквою і духом свідчили про перемогу Наталії Попович у

фестивалі теле- і радіопрограм «До 10-ї річниці незалежності України» скомпонованою сув'язю з класичних віршів, виконаних незабутньою Українкою. Звятиго лунало слово-пісня на горі Маківка і, обнявшись в радості, вершило Злуку, голосило болем хресної дороги України... «Хотіла б я піснею стати...» – кликав голос сумління жінки, дочки священника Лева Юрчинського з Рогатинщини упродовж буревійного століття, що вже відійшло в історію.

Всевишній Бог подарував Своїй улюбленій Наталії вік згідно зі Своєю Волею. На науку живим, для добра Нації, на прославу Божу. Життя покійної пролетіло, мов блискавка, залишивши нам вишиванку Надії голубого неба, золотистого пшеничного поля та радисті у Господі!

У книжці «У боротьбі за волю України» вміщено біографічний нарис Ігоря Поповича, сина Наталії, де, зокрема, зазначено: «Вишитий образ Пресвятої Богородиці в тюрмі на Лонцького і вервичку з тюрмного хліба мама передала в музей Богословської академії. Ректор о. Борис Гудзяк передав за це мамі образ Матері Божої, освячений Святішим Отцем Іваном Павлом II у Львові 2001 року. Ця ікона – найбільший наш скарб від Всевишнього».

Нехай же героїчне життя християнки Наталії Попович стане джерелом чудотворної сили для пробудження Весни України, на славу Божу!

Богдан ДАВИД, м. Львів

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

У травні святкують ювілей:

25-річчя священства - о. Борис Ковальчук (20.05)
20-річчя священства - о. Ярослав Вовк (20.05)
15-річчя священства - о. Степан Глушак (7. 05)
10-річчя священства - о. Ігор Кривейко (26. 05)
5-річчя священства - о. Тарас Боровець (23. 05)
5-річчя священства - о. Степан Жук (31. 05)

65-річчя уродин - о. Юрій Пастернак (10. 05)
50-річчя уродин - о. Ярослав Чухній (12. 05)
40-річчя уродин - о. Теодор Заблоцький (1. 05)
30-річчя уродин - о. Богдан Калатин (12. 05)
30-річчя уродин - о. Ярослав Купчинський (22. 05)
30-річчя уродин - о. Михайло Розпендовський (31. 05)

УКРАЇНСЬКИЙ
КАТОЛИЦЬКИЙ
УНІВЕРСИТЕТ

UKRAINIAN
CATHOLIC
UNIVERSITY

вул. Іларіона Свенціцького, 17
Львів, 79011, Україна
т. (032) 40-99-40, факс: 40-99-50

v.l. Ilariona Swientsitskoho, 17
Lviv, 79011, Ukraine
e-mail: info@ucu.edu.ua

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

створений на базі Львівської Богословської Академії

15 травня о 10.00 проводить тестування для абітурієнтів на філософсько-богословський (5 років) та гуманітарний (історична програма, 6 років) факультети з поглибленим вивченням іноземних та класичних мов

Переможці тестування будуть зараховані поза конкурсом. Для участі в тестуванні (10-14 травня) необхідно зареєструватися і подати:

- довідку з місця навчання про закінчення повної середньої освіти у 2004 році;
- 2 фотокартки розміром 3x4 см;
- представити паспорт.

Наша адреса: 79011, м. Львів, вул. Іл. Свенціцького, 17

Тел. (0322) 40-99-40, 40-99-44 info@ucu.edu.ua, www.ucu.edu.ua

21. Як ставляться свідки Єгови до Богородиці?

Якщо свідки Єгови не визнають Ісуса Христа за Правдивого Бога, то тим самим вони заперечують і Божественне Материнство Марії. Власне, у цей спосіб вони заперечують і Біблійну істину про Богоматеринство, бо ж читаємо, як говорить св. Єлисавета про Богородицю: «Звідкіля мені це, що прийшла до мене мати Господа мого?» (Лк 1, 43) Хто є Господь? - Ісус Христос. Тому Марія справді є Богородиця, тобто Мати Господа нашого Ісуса Христа, котрий є Правдивим Богом.

22. Свідки Єгови кажуть, що Мати Божа, окрім Ісуса, мала й інших дітей. Чи правда це?

Твердячи так, свідки Єгови перше-важно посилаються на слова із Нового Завіту: «Он Мати Твоя і Твої брати стоять надворі, бажаючи говорити з Тобою» (Мт. 12, 47). Ця фраза абсолютно нічого не доводить. У нашій традиції ми вичислюємо братів чи сестер і рідних, і двоюрідних, і троюрідних, і т. д. У жидівській традиції цього нема – там всі чоловіки і жінки, що походять з одного якогось роду, називаються братами чи сестрами. Тому названі у Євангелії брати не є і не можуть бути для Ісуса Христа рідними.

23. А чи можемо ми припустити, що Мати Божа могла мати інших дітей?

Такі думки є явним витвором диявола, аби збити людей із спасенного шляху. Ось подумаймо: кожен християнин ціле своє життя повинен працювати, щоб досягнути Небесне Царство, тобто увійти в Божі обійми. І саме наше життя, і все, що доброго ми використовуємо для здобуття Небесного Царства, є засобами, щоб чимскоріше і якнайефективніше це Боже Царство посісти. Святі Тайни, втім числі і Подружжя, також є поважними за-собами для досягнення Бога. Коли ж досягнемо Бога, то буквально всі засоби втрачуть свою вартість, стануть зовсім непотрібними. Богородиця ж отримала такий привілей вже на землі – Вона досягнула Бога, Якого

породила. Отож, чисто із людської логіки: чи може людина (в даному випадку – Бого-родиця) залишити Бога і знову старатися про засоби до Неба? Абсурд, адже, досягнувши Бога, Богородиця вже не потребувала абсолютно нічого іншого, в тому числі і подружньої утіхи, і тим паче – дітей.

24. Який аргумент можемо подати свідкам Єгови стосовно нашого почитання Богородиці?

Цей аргумент відомий є всім, але не всі однаково його сприймають. Це є слова самої Пресвятої Богородиці: «...ось бо від нині величатимуть блаженною Мене всі роди. Велич бо вчинив Мені Всесильний, і святе ім'я Його» (Лк.1, 48-49). Сповнюючи це пророцтво, людство із роду в рід величає Богоматеринство Пресвятої Богородиці, – чого не скажеш про свідків Єгови. Безперечно, що це їх стосуються слова, сказані Ісусом Христом: «Слухом почуєте, та не зрозумієте, і, дивлячись, не побачите, бо серце в цього народу затовстіло. Вони на вуха тяжко чують і зажмурили свої очі, щоб не бачити очима, і вухами не чути, і не зрозуміти серцем та не навернутись, щоб Я зцілив їх» (Мт. 13, 14-15).

(Далі буде)

ЛЬВІВСЬКА ДУХОВНА СЕМІНАРІЯ СВЯТОГО ДУХА ОГОЛОШУЄ НАБІР

Згідно Декрету Блаженнішого Патріярха Любомира «Про початок нової програми виховання священнослужителів» у 2004 р. до Львівської Духовної Семінарії Святого Духа прийматимуться абітурієнти, що успішно завершили перший цикл формації на базі Музично-Богословського Училища у м. Львові й отримали рекомендацію до вступу у Семінарію та кандидати, що мають закінчену вищу освіту. Абітурієнти з усіх Єпархій крім Львівської повинні мати письмове Благословення від своїх Владик.

Форма навчання денний стаціонар. Впродовж місяця травня 2004 року у приймальну комісію Львівської Духовної Семінарії необхідно особисто подати такі документи:

1. Прохання встановленого зразка;
2. Довідка про Хрещення;
3. Благословення правлячого Архиєрея (крім абітурієнтів з Львівської Архiepархії);
4. Рекомендація від отця пароха, завірена підписом і печаткою прото-пресвітера закрита в конверті (на конверті розбірливо підпис прото-пресвітера та назва протопресвітеріату і печатка);
5. Рекомендація дирекції Музично-Богословського Училища;
6. Документ про середню або вищу освіту;
7. Свідоцтво про народження;
8. Автобіографія;
9. Мед. довідка 086-У (повинні бути заключення лікарів психіатра і нар-колога);
10. Амбулаторна карта;
11. Шість фотокартки розміром 3x4;
12. Довідка про склад сім'ї за місцем проживання.

Примітка: - усі документи приймаються тільки особисто і в оригіналі;
- до Семінарії приймаються виключно неодружені особи чоловічої статі віком від 17 до 30 років;
- у Семінарії вступники проходять медичну комісію, якій необхідно пред'явити паспорт та приписне свідоцтво або військовий квиток.

Під час вступних іспитів від кандидата будуть вимагатися знання з таких предметів:

- катехизму християнської віри та основ духовності;
- богослужень і основ літургії;
- історії спасіння Старого та Нового Завітів;
- з історії України, Української та Вселенської Церкви;
- богослов'я Часослову;
- перевірка слухових і голосових можливостей;
- теорія музики (усно);
- англійська мова;
- української мови (тест і твор).

Частина іспитів буде проводитися письмово.

Вступні іспити відбудуться від 5 до 8 липня 2004 року.

Прийом документів буде проводитися з 1 травня до 31 травня 2004 року щоденно з 9.00 год. до 17.30 год., крім суботи, неділі і свят.

Адреса Семінарії: м. Львів-Рудно, вул. Шевченка, 188

Тел/факс (0322) 69 09 14

e-mail: office@lds.lviv.ua

Свідоцтво про реєстрацію: серія КВ 4266

Над випуском працювали:

головний редактор: о. Іван Галімурка,
заступник редактора: В'ячеслав Чижевський,
літературний редактор: Святослав СМУК,
технічний редактор: Василь УРБАНОВИЧ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

79016, площа Кропивницького, 1,
церква свв. Ольги і Єлизавети.
тел. (0322) 233-40-73;
e-mail: meta_ugcc@yahoo.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редактувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Друк: Друкарня газети «Армія України»

Тираж: 5000

Замовл.